

ל. שלי,

קשה לי להתחיל בכלל לתאר מה את בשבילי.
אני רואה אותך עכשיו, בכל התפארת שלך,
ומסרבת להאמין שזו אותה בחורה שהגיע לכאן לפני חמישה חודשים.
נראה כאילו עברו שנים. שנות ההתבגרות, אפשר לומר.
יותר משקשה לי להאמין שזו את, קשה לי להאמין שזו אני, שאלה אנחנו.
מיריבות סמויה (לפחות מצידו), לחברות עמוקה.
השינוי שעברתי איתך ועם עצמי בזכותך, הוא עצום.
גרמת לי להסתכל על עצמי, משהו שתמיד קצת ניסיתי להתחמק ממנו.
העדפתי להתבונן מהצד, לשמור מרחק מהדמות מול המראה,
ואת קירבת בינינו, היום אנחנו אפילו אווזות ידיים.
המילים שלך, הנוכחות שלך, האהבה, הנתנה, האור שאת מקרינה,
גורמים לי להאמין.
לרצות שיהיה טוב, כי מגיע לנו.
מגיע לך, בחיי שמגיע לך. אני יודעת שאת יודעת את זה.
כי אין יותר מה לחפש שם בביו, רק חרא, ואני ראיתי איך את יוצאת ממנו,
לאט לאט, בזהירות, מורידה עוד שיכבה נגועה של עור ומתנקה.
ויש לך כל כך הרבה אנשים סביבך שישמחו לעזור לך.
אני מצידו הייתי מביאה ספוג ומקרצפת אותך אבל זו העבודה שלך,
והאמת היא שאת מסתדרת מצוין.
ואני עומדת בצד ולומדת. מעריכה כל צעד שלך. מוקירה אותו, ורואה איך נהיה יותר
ויותר קל ללכת.
ושמחה שניתנה לי ההזדמנות לצעוד איתך.
ילדה שלי, אני אוהבת אותך וגאה בך כל כך על כל יום שעובר,
על כל חיוך, כל עוגה, כל ציור שאת מסכימה לי לשדל אותך אליו.
ואין דבר שאני רוצה יותר משתהיי מאושרת.
ושנשב כמו זקנות במרפסת ונרכל על הטירוף של פעם,
על החיים של "הבחורות האחרות".

שיהיה לך בהצלחה, יפה שלי,

את תחסרי לי כאן מאד.